

ge forslag, er elementært sagt et forsøg på at tage kvælertag på den almennyttige sektor og det arbejde, som gøres for at få tingene til at fungere ude i boligområderne.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FF):

Beslutningsforslaget tager ikke kvælertag på noget som helst andet end boligselskabernes ledelses kreative måde at blokke lejerne for penge på. Så enkelt kan det siges.

Alle de sociale aktiviteter, fritidsaktiviteter og alverdens ting, man måtte ønske, dem ville en kommune kunne lave, og dem ville en beboerforening kunne lave. Det skal bare ikke kunne opkræves over huslejen hos dem, der ikke ønsker at være med til det. Så enkelt er det.

Jeg kan da godt forstå, at hr. Albrechtsen har en anden ideologisk opfattelse, og det accepterer og respekterer jeg. Jeg afviser heller ikke, at der i boligbevægelsen – som hr. Albrechtsen sagde – er folk, som føler det som en livssag at få hele den her fordelingspolitik igennem, så man kan få flest mulige offentlige penge kanaliseret over i de kasser.

Og de gør det ud fra den bedste mening; det gjorde man også i Kooperationen, da man startede den, og det gjorde man i Lejerbo, da man startede den. Det, man skal gøre, og det, man har pligt til som folketingsmedlem, er at sikre, at offentlige penge ikke kan misbruges, og vi har – om nogen – fået en anskuelsesundervisning i, at den lovgivning, som vi har haft har, har gjort det muligt at misbruge dem; det forslag, boligministeren kommer med, hjælper ikke et hak på det.

Nu er det ganske vist sådan, at hvis man skal spekulere i udlandet, så skal man oprette selskaber der, og man kan kun spekulere for 1 mio. kr. ad gangen, men der står ikke noget om, hvor mange gange man må gøre det.

Så det forslag er kun et spørgsmål om at blåstemple alle de ulovligheder, som hidtil er foregået.

(Kort bemærkning).

Bodil Thrane (V):

Fru Sonja Mikkelsen siger, at der ikke er modsætninger lejerne og institutionerne imellem, og at vi kender for lidt til de her ting.

Selv om jeg ikke har boet i en almennyttig bolig, så har jeg igennem 4 år været ordfører for Venstre på det boligpolitiske område, og jeg har jævnligt fået henvendelser fra folk, der bor i det

almennyttige boligbyggeri. Og det er altså ikke så lyserødt, som fru Sonja Mikkelsen gør det til, for det er altså folk, som føler, at det ikke er en og samme sag, og at det ikke er lejer og institution, der handler i fælles interesse.

Det er så min version og min oplevelse gennem de 4 år, jeg har været herinde.

Så nævner hr. Keld Albrechtsen, at de mange, der gør arbejdet godt, straffes med det her tiltag. Ja, det er rigtigt, lige nøjagtigt det, vi ønsker fordi i ethvert forum kommer brodne kar ofte til at danne præcedens.

Når der har været så et stort misbrug af mange penge, som vi har været vidner til igennem de sager, der har været fremme, så kan vi ikke i dette høje Ting tillade os at lade det være usket og lade tingene gå videre uden at foretage et alvorligt indgreb. Derfor er vores beslutningsforslag, som det er.

John Vinther (KF):

Lejerne er institutionen, udtaler fru Sonja Mikkelsen. Det forklarer jo selvfølgelig mangt og meget om Socialdemokratiets holdning, men det gør det ikke mindre interessant at høre på fru Sonja Mikkelsens totale afvisning af det beslutningsforslag, som vi har fremsat sammen med Venstre og Fremskridtspartiet.

Det ville efter min opfattelse klæde Socialdemokratiet, om Socialdemokratiet, der jo nok plejer at bryste sig af at stå på lejernes side, ville vise den samme iver og nidkærhed over for udlejer, når denne er et almennyttigt boligselskab, som Socialdemokratiet jo sædvanligvis gør, når vi taler om private udlejere.

Det er vores opfattelse, at den almennyttige sektor har fået lov til – sådan stort set selv – at opstille rammerne for sit virkeområde. Det har medført, at en række boligselskaber – ikke alle, skal jeg skynde mig at sige – har begivet sig ud i eventyr såsom bygge- og administrationsvirksomhed i udlandet, forsikringsadministration, advokatvirksomhed, håndværksvirksomhed osv., osv. Det har kun sjældent været til gavn for lejerne, nærmest tværtimod. De tab, der hen ad vejen har kunnet konstateres, kan jo i sidste ende kun afløftes ét sted, nemlig via huslejen.

Så når boligministeren i Jyllands-Posten den 6. november 1994 er citeret for følgende udtalelse: »Man kan godt have en fornemmelse af, at en del af boligselskaberne er gået ind i nogle projekter uden at have beboernes tarv for øje. I nogle selskaber har der været en tendens til, at man har været lige lovlig egenmægtig,« så er det en